

sł. J. S. Knuth

muz. K. F. Eliwanger

1. Zo - sta - je jesz - cze od - pocz - nie - nie, spo - głą - daj tam do -
 2. To od - pocz - nie - nie Bóg zgo - to - wał, ten po - kój, któ - ry -
 3. Z wy - krzy - ki - wa - niem ma - my sko - sić ob - fi - ty - plon - nie -

1. jas - nych gór! Tu o - pła - ku - jesz swe wię - zie - nie, że nie roz -
 2. wiecz - nie trwa. Przed wie - ki On nas u - mi - ło - wał, przez Sy - na -
 3. bie - skich niw. Z ra - do - ścią sno - py ma - my no - sić w on dzień - ra -

1. pra - sza słoń - ce chmur. Patrz na Ba - ran - ka, na zie - lo - nych po -
 2. te - raz - nie - bo da. Ba - ra - nek ży - cie swe da - ro - wał, by
 3. do - snych Pań - skich żniw. Wzdy - cha - nie, za - łość prze - mi - nę - ły, cho -

1. sta - wi pa - szach od - ku - pio - nych. Swe brze - mię rzuć i śpiesz - nie
 2. nam ten po - kój o - fia - ro - wał. On wa - bi, wo - ła - wszys - tek
 3. ro - ba, śmierć już ko - niec wzię - ły. W swej czci u - ka - że się nasz

1. idź! Już wkrót - ce skoń - czy się bój krwa - wy. Do raj - skiej wkrót - ce
 2. świat: O, pójdź - cież, du - sze spra - co - wa - ne, po - cie - chy są wam
 3. Król! Zdzi - wią się o - czy, zdu - mią u - szy, gdy wszy - tkie ły nasz

1. wej - dziesz sła - wy, by od - pocz - nie - nie - wiecz - ne mieć.
 2. zgo - to - wa - ne. Tu wdzięcz - nie kwi - tnie - ży - cia kwiat!
 3. Pan o - su - szy, ła - sa - wie nasz u - ko - i ból.